

Zwerversliefde deel 20

Simon Lemm zit te kijken bij een damescompetitiewedstrijd als Hein Dubbelman binnenkomt. En deze keer is hij niet alleen...

Tergend langzaam als een soort naderend onheil naderden Hein Dubbelman en z'n jeugdige compagnon de tafel.

Toen hij eindelijk was aangekomen leunde hij voorover, zette zijn behaarde knokkels op het tafelblad en keek met een, voor zijn doen, welwillende glimlach recht naar Lisa Kazamarow.

“Ah, daar is mijn kleine vriendin,” zei hij. “Ik heb waarschijnlijk wel een heel interessant voorstel voor je.”

Lisa liet een kleine giechel horen toen ze met ‘kleine vriendin’ werd aangesproken en zei tegen Hein: “Ook al vind ik het geweldig dat ik nu ineens niet meer dat ‘vervelende kind’ ben, willen wij toch graag eerst deze spellen spelen, Hein.”

Hein Dubbelman gromde wat voor zich uit, maar kon natuurlijk niks onredelijks in dit voorstel vinden, daarom greep hij achter zich, legde een paar spellen die daar op een stoel lagen op de bijbehorende tafel. Hij keek vernietigend naar de mensen die daar aan het bridgen waren en schoof de stoel aan.

“Vooruit dan maar”, sputterde hij. “Nigel, pak jij ook maar een stoel. We moeten op ze wachten!”

Even later lag het volgende spel op tafel:

	♠AVB872	
	♥A43	
	♦8765	
	♣-	
♠64		♠H95
♥B82		♥VT9765
♦VT42		♦-
♣HB54		♣T973
	♠T3	
	♥H	
	♦AHB93	
	♣AV862	

Na een lichte 1♠ opening van Noord en een 2♦ antwoord van Zuid wisten Josje en Michaela het hachelijke schoppenslem te vermijden en legden ze aan in, het op papier, veel betere 6♦.

Lisa koos voor een aanvallende uitkomst en startte met ♠ 6. Micaela Dekker, Josje's partner voor deze competitie dacht even over het spel na en nam de eerste slag met ♠A. Het had geen in om de schoppensnit te riskeren, de tweede schoppen kon eventueel weg op ♥A. “Eerst maar eens kijken hoe die ruiten zich gedragen”, dacht Micaela. Een kleine ruiten naar het aas bracht echter het slechte nieuws dat de ruitens niet gebruikt konden worden zonder twee verliesslagen.

Ze keek naar Lisa die naar haar knipoogde en toen viel haar blik op Hein Dubbelman die met een intens verveelde blik het spel zat te volgen.

“Wat zal die man lachen als ik down ga”, dacht ze. “Over mijn lijk!”

Ze deblokkeerde ♥H en speelde daarna ♣A en een ingetroefde klaveren. Nu volgde ♥A waarop ze, volgens plan, een schoppen wegdeed. Ze troefde een harten in de hand en nog een klaveren in de dummy. Ze speelde ♠2 uit de dummy en troefde die in, West bekende gelukkig nog en troefde daarna weer een klaveren op tafel en dat leidde tot dit interessante driekaartseindspel.

	♠VB7	
	♥-	
	♦-	
	♣-	
♠-		♠H
♥-		♥VT
♦VT4		♦-
♣-		♣-
	♠-	
	♥-	
	♦HB	
	♣V	

Het was nu een makkie om op de voorgespeelde schoppen een klaveren weg te gooien. West moest immers introeven en in de HB van Micaela spelen.

“Poeh,” riep ze. “Dat was een mazzeltje dat de klaveren vier om vier zaten.”

“Goed gespeeld, hoor!” zei Lisa. “Ik telde hem al voor ons.”

“Ja echt, Micaela”, zei Josje. “Goed gedaan!”

“Oh, kom nou toch,” bromde Hein Dubbelman.” Dat spel speelt zichzelf. Daar is niks goeds aan.”

“Als het je niet bevalt, Hein Dubbelman”, zei Josje verhit. “Dan wacht je maar even ergens anders tot we klaar zijn.”

“Guttegut”, zei Hein. “Meisje toch, dat bedoelde ik niet kwaad hoor. Wedstrijd-spanning, zeker?” Hij hief zijn handen in een afwerend gebaar op en zonk wat dieper in zijn stoel.

De rust aan tafel keerde terug en het laatste spel kwam aan de beurt.

Emma keek eventjes naar Simon en zag hem terugglimlachen en een raar gezicht trekken in de richting van Dubbelman. Het beurde haar wel op maar ze begon eigenlijk wel een beetje genoeg te krijgen van dit onbeleefde sujet die overal waar ze bridgede wel aanwezig leek te zijn. Hoe Josje het met hem uithield was haar een raadsel en zo te zien aan haar rode kleur was het Josje zelf ook niet meer zo heel duidelijk waarom ze al haar bridgedagen doorbracht met ‘magere’ Hein.

Emma nam het laatste spel op. Het was een leuk verdeelde opening:

♠3 ♥AH97 ♦H983 ♣H962

Ze opende 1 klaveren, hoorde Lisa 1♠ antwoordden en bood daarop 1SA. Hierop volgde 2♣ die Emma alerteerde. “Check Back Stayman zeker,” zei Josje.

Emma knikte; haar partner informeerde met deze conventie naar een vierkaart harten of een driekaart schoppen. Ze bood dus 2♥ en werd pardoes in slem gezet door een direct 6♥ bod aan de overkant. Dit was het spel:

Voor het gemak van de lezer zijn de handen gedraaid zodat de leider altijd Zuid zit.

	♠AHV74	
	♥VBT8	
	♦V	
	♣AT7	
♠B5		♠T9862
♥6543		♥2
♦B765		♦AT54
♣V53		♣B84
	♠3	
	♥AH97	
	♦H983	
	♣H962	

De uitkomst was ♣3 en Emma zag een schitterende dummy verschijnen. Het contract leek redelijk waterdicht, zo op het eerste gezicht. Het beste plan was ongetwijfeld om twee ruiten in de dummy te vertoeven. Samen met haar zes topslagen (♠AHV, ♦H en ♣AH) leidde dat meteen naar 12 slagen. Ze dacht nog even verder na... Wat kon er gebeuren als de troeven zich niet gedroegen? Ze had dan nog steeds dezelfde slagen maar wel communicatieproblemen.

Vanaf de stoel van Dubbelman klonk een ongeduldig geluid en ze hoorde hem duidelijk fluisteren tegen de jongen die naast hem zat: "Ik hoop dat we onze afspraak van zes uur nog gaan halen. Op deze manier duurt het eeuwen."

Emma onderdrukte haar weerzin en ging rustig verder met haar speelplan. Ze overwoog om de eerste slag met ♣A te nemen maar dat zou haar in problemen kunnen brengen. Daarom liet ze slag doorlopen naar haar hand. Oost zette natuurlijk ♣B.

Nu speelde ze een ruiten naar de Vrouw, die Oost, na een kleine aarzeling nam met het Aas. Josje speelde ♥2 terug. Emma nam die slag met ♥9 en troefde een ruiten in de dummy. Nu was het haar bedoeling om met troef over te steken, nog een ruiten te troeven. En dan met een ingetroefde schoppen over te steken om de laatste troef te trekken. Maar die speelwijze ging niet op omdat Josje op de nagespeelde ♥V niet bekende maar een schoppen weggooid. De tweede ruitenintroefer was nu van de baan en Emma pakte haar enige andere redelijke kans. Ze liet ♥V aan de dummy en stak daarna over naar ♥H, incasseerde ♥A en ♦H en deed daar in de dummy twee schoppen op weg. Nu speelde ze klaveren naar de ♣AT op tafel.

"Ogen dicht," zei ze. "En doe maar de tien!" Deze hield de slag zodat Emma het contract kon claimen.

"Poeh," zei ze. "Dit was niet helemaal dicht!"

"Wat een onzin", kwam de krakende stem van Hein Dubbelman ertussen. "Het is wel een dicht contract. Je moet gewoon ♣A in de dummy leggen, de eerste slag. Dan kun je net zo vaak oversteken als je zelf wilt." Hij snoerde met een handgebaar Josje, die iets wilde zeggen de mond. "Maar misschien komt dit spel wel goed uit! Je hebt niet zo'n geluk met je partners, kleine Lisa. En daarom heb ik een heel interessant voorstel voor je." Hij wees op de stoel naast zicht. "Dit is Nigel Langebroek, een talentvolle jongen die ik de laatste tijd getraind heb. Hij is zeventien jaar en..." Hier stopte Hein even en grinnikte. "Ik heb wel heel lang moeten praten maar ik denk dat hij wel met

jou zou willen spelen. Het lijkt me een goed idee dat jullie eerst onder mijn leiding een paar trainingsavonden bijwonen en...”

Lisa, die toch niet snel van haar stuk te brengen was keek Hein ongeloofig aan. “Maar je weet toch wel dat ik al genoeg bridgepartners heb.”

“Bridgepartners?” zei Hein. “Sorry hoor, maar je moet niet met iedereen genoeg nemen, meisje.” En hij boog het hoofd naar Emma. “En wat je opa betreft, die is al wel heel oud en heeft echt niet het eeuwige leven.”

Alle mensen aan de tafel keken inmiddels naar Hein alsof hij een gestrande alien was en Lisa stond al op om hem van repliek te dienen, maar Josje de Rijk was haar voor.

“Waar haal je het lef vandaan, Hein Dubbelman”, riep ze. “Allereerst is Jan Kaza-marov twee keer zo levend als jij.” En ze wees naar Emma: “En zij is twee keer zo goed als jij! En dan hebben we het niet eens over hoe je als partner bent, want dat is helemaal niks. En daarom stop ik ermee, heb je dat gehoord. Ik wil niet meer met je bridgen. En ga nu alsjeblieft weg. Je moest nog ergens heen, hoorde ik. En neem je vriendje mee.”

Na deze uitbarsting wees Josje naar de uitgang.

Hein Dubbelman was tijdens deze tirade nog bleker dan normaal geworden en het leek alsof hij nog heel wat wilde zeggen, maar één blik op Josje die daar als een soort vurige engel stond te wijzen liet hem anders besluiten. Hij probeerde waardig weg te lopen, maar dat werd enigszins verpest door de jonge Nigel die onelegant achter hem aanhobbelde.

“Nog één ding, Hein”, riep Josje hem na. “Ik speel op dat laatste spel als ik met ♦A aan slag ben, gewoon schoppen na en dan blijft er van jouw speelplan helemaal niets meer over! De groeten!!”

En met deze woorden verliet Hein Dubbelman het denksportcentrum, maar niet voor altijd, ben ik bang.